

Sygn. akt II CSK 35/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku E. M.

przy uczestnictwie P. K. i R. K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestników kwoty
po 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczynie wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, nierozpoznanie istoty sprawy w kontekście art. 677 § 1 k.p.c. w związku z art. 610 § 1 k.p.c., a także zaniechanie wyjaśnienia - wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. - dlaczego Sąd odmówił wnioskodawczynie statusu samoistnego posiadacza zasiadywanej nieruchomości od 11 marca 1986 r.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę

przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna wnioskodawczyni była oczywiście uzasadniona w znaczeniu przytoczonym wyżej. Formułując zarzuty odnoszące się do naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 382 i 386 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważania zebranego materiału dowodowego oraz popełnienie błędów w ustaleniach faktycznych, wnioskodawczyni nie wzięła pod uwagę, że Sąd Najwyższy nie działa w postępowaniu kasacyjnym jako sąd trzeciej instancji w sprawie. Skarga kasacyjna nie może opierać się na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a przy jej rozpoznawaniu Sąd Najwyższy byłby związany ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Kwestia granic podmiotowych, w jakich następuje rozpoznanie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia i rozstrzygnięcie o tym wniosku została wyjaśniona przez Sąd Najwyższy w uchwale z 11 czerwca 2015 r., III CZP 112/14, OSNC 2015, nr 11, poz. 127. Wynika z niej, że stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie może nastąpić tylko na rzecz osoby wskazanej przez wnioskodawcę lub innego uczestnika postępowania. Warunkiem wydania takiego orzeczenia jest oczywiście wykazanie, że osoba wskazana przez wnioskodawcę lub innego uczestnika postępowania spełnia przesłanki zasiedzenia.

Z motywów zaskarżonego postanowienia wynika, że o oddaleniu wniosku zadecydowało stwierdzenie, że na rzecz wnioskodawczyni nie minął termin

wystarczający do nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, liczony zarówno co do niej, jak i jej męża od 11 marca 1986 r. W tym kontekście niezrozumiały jest zarzut wnioskodawczynie, jakoby Sąd drugiej instancji odmówił jej statusu posiadacza nieruchomości wcześniej, jak dopiero z chwilą śmierci męża. Trzeba jednak dodać, że - uzupełniwszy ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną - Sąd Okręgowy przyjął, iż posiadanie nieruchomości przez wnioskodawczynię i jej męża utraciło charakter posiadania samoistnego w 2004 r., po zakupie nieruchomości przez uczestnika i wyznaczeniu przez niego zasad korzystania z niej, do których miał się stosować mąż wnioskodawczynie i sama wnioskodawczynie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 5 i 5 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.